

672. l. jegyzet), de a melyről Magyar grammatikáskájában külön nem szól.*)

E három pontban felsorolt bizonyítékok kétségtelenül vallják, hogy WENDELINUS «Medvilla»-jának magyar értelmezője a helyesírásban GELEJI KATONA ISTVÁN híve volt. Hogy név szerint ki volt ez az értelmező, nem tudjuk, valószínű azonban, hogy valamelyik gyulafejevári tanár, esetleg maga GELEJI KATONA az értelmező.

MELICH JÁNOS.

*) A ritka előfordulású palócz *ganájvá, szépvé* szintén újabb analógiás alakulás lesz (vö. SZINNYEI, NyK. XXXV. 134, 135. és SUS. Aik. XXIII₃).

Leg. KÜNOS IGNÁCZ a NyK. 16:456. lapján a török felsőfokból s a *legott, legelső, legutolsó*-félékből helyesen következteti, hogy a magyar felsőfok *leg*-je eredetileg nyomatékosító szó volt. Abban azonban nem adhatunk neki igazat, hogy a *leg*-mása a finn *liika* «nimius, superfluus» és (ha ugyan nem finn jövevényszó) a lpN. *ligge, liige*. Az utóbbi, a melynek a pontos alakja *liigi-* (∞ lpS. *liikē-*), csakugyan a finnből van átvéve, de a f. *liika* maga is jövevényszó (vö. THOMSEN, BFB. 195). Én a m. *leg*-mását a cser. *loñ* «sehr» (SUS. Aik. VII. 40) szóban látom, a melyben GENETZ meghatározása szerint «*e* bezeichnet einen ziemlich offenen gutturalen Vokal zwischen *a* und estnisch *õ*» (uo. az előszó 2. lapján), tehát a FUF. hangjelölése szerint: *leg*. (Vö. NyH.³ 104.)

Sz. J.